

Første maa den Baagjældende ikke ved Dom være funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling — over 60 Aar skal han jo være, det er jo Betingelsen. Derjom han altsaa for mange Aar siden, for 40 Aar siden, eller hvorlænge det nu kan være, er overgaaet en saadan Dom, bliver den bestandig ved at have den Virkning, at han ikke kan komme ind under den Hjælp, som § 64 tilsigter. Jeg skulde dog tro, uagtet det ikke er sagt udtrykkelig i Paragrafen, at dersom den Vedkommende har faaet Oversværling, maatte han vel være i samme Stillning, som om Dommen ikke var overgaaet ham. Jeg tvivler ikke paa, at det er Meningen, men det kunde dog være heldigt, at det ogsaa blev udtrykt for at undgaa enhver Misforstaaelse. Men dernæst kan han kun faae denne Understøttelse i sin Alderdom, for saa vidt som han ikke har nydt Fattighjælp forinden, og i de sidste 10 Aar enten har været Medlem af en Sygekasse eller paa anden, efter vedkommende Kommunalbestyrelses Skjøn virksomt Maade, saasom ved passende Indstud i en Alderdomsforsørgelseskasse, eller detslige, har søgt at sikke sig mod at falde Fattigvæsenet til Byrde. Hvad vil det sige: „et passende Indstud?“ Et passende Indstud er maaste det, som han efter sin Evne har kunnet betale, men det er maaste ikke det, der er et passende Indstud, naar der er Tale om, at det skal sikke ham en tilstrækkelig Alderdomsforsørgelse eller endogjaa kun delvis at kunne gjøre det. Det er Kommunalbestyrelsen, hvis Skjøn atter her skal være afgjørende. Jeg ser altsaa ikke bedre, end at Vedkommende egentlig ikke faar nogen Ret; det bliver en Maade. § 65, der ogsaa taler om, at en Person kan faae en saadan Understøttelse, nyttter jo denne Betingelse dertil, at han har været Medlem af en autoriseret Sygekasse; det skal jeg ikke sige Videre om. Det staar i Forbindelse med Sygekasseloven, som vi forhaabentlig senere ville faae til Behandling her. Men hvad der efter min Opfattelse i høi Grad betager disse Bestemmelser Karakteren af en virkelig Alderdomsforsørgelse, er, hvad ogsaa blev fremhævet af det ærede Medlem fra Naakøb, at man kan henrette den Baagjældende, som nyder en saadan Alderdomsforsørgelse, i et Asyl, et Hospital eller en lignende Anstalt, det vil vel sige: Fattiggaard. Dermed synes det Benedolente, som utvivlsomt overhovedet har været tilfaldt med Bestemmelsen i disse Paragrafer, i Virkeligheden, naar det kommer til Udførelse, for en stor Del at maatte tabe sin Værdi. Det er jo med Hensyn til, hvorvidt den Baagjældende kan nyde en saadan

Alderdomsforsørgelse eller anden Forsørgelse, som her er Tale om i Kapitel VII., ogsaa bestemt, at det er Amtmanden eller Sidenrigsministeren, der i sidste Instans har den afgjørende Myndighed. Endnu skal jeg til Slutning kun tilføie, at hvormegen Baakjønnelse dette Lovforslag maaste end kan fortjene — jeg skal ikke derom udtale nogen Dom — saa havde jeg dog i høi Grad troet, at en Baakjønnelse i hvert Fald vilde have været endnu mere fortjent, dersom Lovforslaget havde forsoget at indføre Bestemmelser, som lettede Kommunerne noget af den store Fattigbyrde, som hviler paa dem, og navnlig da paa den Maade, at Staten tog en større eller mindre Del af Fattigbyrden over paa sig. Jeg tror, at dette i sig selv vilde være retfærdigt, ogsaa fra et Synspunkt, der ser bort fra, hvad man iøvrigt efter min Opfattelse paa ingen Maade kan se bort fra, at Kommunerne bestandig blive mere og mere beburdede, og — tør jeg sige — for en stor Del overbeburdede. Det er jo nemlig saaledes, at en Kommune i mangfoldige Tilfælde hverken kan gjøre fra eller til med Hensyn til, om den faaer stor Fattigbyrde eller ikke. Man behøver kun at nævne eet saadant Exempel: Hvor der bliver anlagt større Fabrikvirksomhed i eller ved Siden af en Kommune, paaføres der vedkommende Kommune betydelige Byrder af Forsørgelsespligt, uden at Kommunen i mindste Maade kan værge sig derimod; men hvad Retfærdighed er der deri, at saadanne Omstændigheder, som ere uafhængige af Kommunernes egen Selvbestemmelsesret, kunne medføre, at denne Kommune bliver overmaade stærkt beburdet i Henseende til Fattighjælp, og at andre Kommuner slippe langt billigere? Det foreskriver mig, som det ogsaa blev antydet af en æret Taler i Gaar, at den rette Veie at gaa der vilde være den at udvide Kommunernes Omraade for Forsørgelsespligten og i vort lille Land vel bedst til hele Staten: paalægge Staten en Del af Kommunens nuværende Fattigbyrder; det vil jo ikke sige Andet, end at man fordeler denne Byrde ligeligt over hele Landet, ligeligt for alle Statterdere, og dertil tror jeg, at de ulige Forhold, som jeg nævnte, ville være en særdeles Grund, ligesom jeg ogsaa tror, at der er en særdeles Grund til at lette Kommunerne de tunge Byrder, som nu hvile paa dem, og iblandt hvilke Fattigforsørgelsesbyrden jo spiller en overbetende Rolle. Om det nu vil være muligt at behandle dette Lovforslag, saaledes at det bliver ophøiet til Lov, skal jeg naturligvis ikke tillade mig paa Forhaand her at udtale nogen Mening om,